

eller Istandsættelse, i Diefyn, dog uden at kunne give Cieren eller Skibsbyggeren nogen bindende Forskrift", en Bestemmelse, der svarer til det oprindelige Regjeringsforslags § 4, 1ste Stykke i Slutningen. Ligeform en saadan Bestemmelse af praktiske Hensyn turde være anbefalelig, idet der derved aabnes Skibsinspektørerne den gunstigste Leilighed til at gjøre sig bekendt med Skibenes indvendige Tilstand, saaledes skjønner man eiheller, at det med Hensyn til Skibe under Bygning skulde være forbundet med større Betænkelighed end med Hensyn til færdige Skibe at indrømme de nævnte Embedsmænd Ret til i det angivne Niemed at gaa ombord, navnlig naar det udtrykkelig udtales, at der ikke herved tillægges dem nogenformhelt Myndighed over Cieren eller Skibsbyggeren.

3die Stykke. Ved den i Landstinget stedfundne Behandling blev paa dette Sted indsat den Bestemmelse, at det ved Instruxen for Skibsinspektørernes Virksomhed kan fastsættes, at Skibsinspektøren kun, hvor „særdeles stærk Grund til Mistanke“ er tilstede, skal undersøge Skibe under 60 Reg.-Tons, som gaa i Fart inden Vindierne Regel—Vindesnaes og Nigenwalde—Salmar. Da det ifølge Lovforslagets § 5 skal være den almindelige Regel, at Skibsinspektøren kun maa stride ind, hvor der er „skjellig Grund“ til at antage, at der er Fare tilstede, har det forekommet Ministeriet at være mindre iginesaldende, hvori egentlig den Modifikation af Hovedreglen skulde bestaa, som det med Hensyn til mindre Skibe i den mindre Fart har været Hensigten at indføre, og man har derfor ved den nu valgte Uffattelse forsøgt at give den Tanke, der ligger til Grund for hin Bestemmelse, et noget tydeligere Udtryk.

Til § 7.

Det blev i Landstinget vedtaget, at den heromhandlede Besigtelseskommission altid skulde bestaa af en „retskyndig“ Formand; herimod synes imidlertid at kunne gjøres gjældende, dels at man ved en saadan Bestemmelse affjærer sig fra Muligheden af til Formænd at kunne vælge Personer, der skjøndt ikke retskyndige dog maatte anses for fortrinlig egnede til Ledelse af Kommissionen, dels at det vilde kunne forekomme, at der ikke i den paagjældende Kredts fandtes Nogen, der forenede juridisk Dannelse med den Indsigt i de herhenhørende Forhold, som vil være i høj Grad ønskelig; man har derfor troet, at det vilde være nok saa rigtigt kun at bestemme, at der til Formand saavel i Besigtelseskommissionen som i den i § 10 omhandlede Dverbefigtelseskommission

saavidt mulig skal vælges en Retskyndig, saa at Andre altsaa ikke ubetinget ere udelukkede, medens det dog vil være Administrationens Pligt fortrinsvis at vælge kvalificerede Retskyndige, naar saadanne findes.

Til § 10.

2det Stykke. I Dverensstemmelse med, hvad foran er bemærket til Forslagets § 7, er det her bestemt, at Formanden for Dverbefigtelseskommissionen skal være „saavidt muligt en Retskyndig“. Naar Formanden for Besigtelseskommissionen vælges af Dverøvrigheden, turde det være det mest passende Gradation, at den tilsvarende Stilling i den her omhandlede Kommission besættes af Ministeren, og man har derfor gjenoptaget det oprindelige Regjeringsforslags Bestemmelse (§ 14, 2det Stykke) om, at Formanden for Dverbefigtelseskommissionen udnevnes af Indenrigsministeren istedetfor, som af Landstinget vedtaget, af Kongen.

Til § 18.

De i det oprindelige Regjeringsforslags § 20 indeholdte Bestemmelser angaaende Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til Kornladninger gjenfindes ikke i det af Landstinget vedtagne Forslag, i hvis § 18 det med Hensyn til disse Ladninger kun i Almindelighed foreskrives, at Skipperen ved Indladningen skal sørge for, at Stuvning af Korn eller Lignende sker saaledes, at Lasten ikke er udsat for at forflyde sig. Efter den særdeles Betydning, som den af Ministeriet i sin Tid nedsatte Kommission under Henviisning til, hvad der i denne Retning var foretaget af Lovgivningsmagten i England, i sin Betænkning har tillagt netop Spørgsmaalet om Kontrollen med Kornladninger, har Ministeriet imidlertid ikke troet at burde lade det bero ved den anførte almindelige Bestemmelse i det af Landstinget vedtagne Forslag, og det saa meget mindre, som man ved en i indværende Aar i England udkommen Lov har fundet det nødvendigt med Hensyn til de Sikkerhedsforanstaltninger, der skulle træffes ved Indladning af Korn i Skibe, bestemte for længere Reiser, at gaa endnu videre end i den engelske Lov af 1876, der har været Forbillede for Kommissionsudkastets § 23 og det oprindelige Regjeringsforslags § 20. Man har derfor her gjenoptaget denne sidstnævnte Bestemmelse, der i Forhold til, hvad man i England har troet det rigtigt at foreskrive paa dette Omraade, formentlig ikke i nogen Henseende kan siges at stille yderliggaaende Fordringer med Hensyn til Stuvningen af de fra alle Sider som farlige erkjendte Kornladninger.